

Sygn. akt VIII Gz 7/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Górska (spr.)

Sędziowie: SSO Natalia Pawłowska – Grzelczak

SSO Patrycja Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2015 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku J. F.

z udziałem D. S.

o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego

na skutek zażalenia dłużnika na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 9 kwietnia 2009 roku w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego, sygn. akt X GCo 40/09

postanawia:

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

J. F. wniósł o nadanie klauzuli wykonalności prawomocnemu nakazowi zapłaty z dnia 10 listopada 2000 r. na rzecz wierzyciela, na którego przeszło uprawnienie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2009 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie nadał tytułowi egzekucyjnemu – prawomocnemu nakazowi zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 10 listopada 2000 r., wydanemu przez Sąd Rejonowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt XIII Ng 1630/00 klauzulę wykonalności na rzecz J. F. (pkt I). W pkt II zasądził od dłużnika na rzecz wierzyciela kwotę 50 zł tytułem kosztów postępowania klauzulowego.

W uzasadnieniu, powołując się na brzmienie art. 788 § 1 k.p.c., Sąd Rejonowy wskazał, że nakaz zapłaty został wydany przeciwko D. S., a następnie postanowieniem z dnia 25 czerwca 2004 r. przedmiotowemu tytułowi egzekucyjnemu nadano klauzulę wykonalności na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.. Z kolei 31 grudnia 2005 r. została zawarta pomiędzy J. F. a (...) spółką z o.o. umowa sprzedaży wierzytelności, z której treści wynika, że na J. F. przeszła wierzytelność przysługująca wobec D. S. w kwocie 5.061, 37 zł wraz ze wszystkimi należnościami ubocznymi, która została stwierdzona nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 10 listopada 2000 r. (§1 pkt 32 i §3). Przedłożony przez wierzyciela odpis z KRS daje podstawy do uznania, że wymieniony w umowie prezes zarządu jest uprawniony do jednoosobowej reprezentacji spółki (...), a własnoręczność podpisów stron umowy została potwierdzona przez notariusza. Wierzyciel przedłożył urzędowo poświadczony odpis umowy, a zatem spełnione zostały przesłanki warunkujące możliwość nadania klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego. Podstawę do

zasądzenia od dłużnika kosztów postępowania klauzulowego stanowił art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i art. 770 k.p.c.

Dłużnik wywiódł zażalenie na powyższe postanowienie, wnosząc o jego uchylenie i umorzenie postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że okres przedawnienia wynosi 10 lat od uprawomocnienia się wyroku. W niniejszej sprawie natomiast od uprawomocnienia się wyroku do nadania klauzuli wykonalności minęło 11 lat. Skarżący wskazał również, że nie poinformowano go o żadnym postępowaniach, mimo że adres do korespondencji pozostawał niezmienny.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie okazało się niezasadne.

W pierwszej kolejności należało uznać, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo zastosował przywołane w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia przepisy i dokonał prawidłowej oceny przedstawionego materiału dowodowego w kontekście przesłanek, określonych w art. 788 § 1 k.p.c. Podnoszone przez skarżącego zarzuty nie podważają prawidłowości zaskarżonego orzeczenia.

Przypomnieć jedynie należy, że wierzyciel wnoszący o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz osoby, na którą przeszło uprawnienie wynikające z tytułu wykonawczego, jest zobowiązany wykazać fakt przejście uprawnień dokumentem urzędowym lub prywatnym z podpisem urzędowo poświadczonym.

Jak słusznie zauważył Sąd pierwszej instancji wierzyciel sprostał wskazanemu obowiązkowi przedkładając umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 31 grudnia 2005 r., podpisaną przez przedstawicieli stron umowy. W odniesieniu do złożonych podpisów notariusz potwierdził, że zostały one uznane za własnoręczne w jego obecności. Takie poświadczenie ma, wobec brzmienia art. 88 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie (t. jedn. Dz. U. 2014 r., poz. 164 ze zm.), moc urzędowo poświadczonego podpisu złożonego własnoręcznie w obecności notariusza. W kontekście powyższego nie budzi wątpliwości fakt, iż przejście uprawnień zostało wykazane stosownym dokumentem, o którym mowa w art. 788 § 1 k.p.c. Powyższa umowa stanowi bowiem dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. - który zgodnie z przepisem art. 788 § 1 k.p.c. - zaopatrzonej został w notarialne poświadczenie własnoręczności złożonych pod nim podpisów. W treści umowy została szczegółowo opisana wierzytelność, stanowiąca przedmiot umowy i objęta wnioskiem wierzyciela. Należy uznać, że wobec określenia jej wysokości, a także określenia orzeczenia z którego wynika, wierzytelność została wystarczająco sprecyzowana.

Podnieść w tym miejscu trzeba, że skarżący nie podważał zaistnienia wynikających z art. 778 § 1 k.p.c. podstaw do nadania przeciwko niemu klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu w postaci nakazu zapłaty z dnia 10 listopada 2000 r. wydanego przez Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt XIII Ng 1630/00. Jego zarzuty ograniczyły się jedynie do wskazania, że roszczenie objęte nakazem zapłaty przedawniło się. Skarżący podnosił również, że nie miał wiedzy o postępowaniach, toczących się w jego sprawie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów związanych z brakiem wiedzy, dotyczącej toczących się postępowań o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz następcy prawnego, kwestia z tym związana pozostaje bez wpływu na zasadność wydanego rozstrzygnięcia. Przede wszystkim zauważyć bowiem trzeba, że termin do zaskarżenia postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności biegnie dłużnikowi od doręczenia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji przez organ egzekucyjny (art. 795 § 2 k.p.c.). Z tego też względu przed doręzeniem zawiadomienia o wszczęciu egzekucji przez wierzyciela J. F. dłużnik nie miał wiedzy o toczącym się postępowaniu.

Co się zaś tyczy zarzutów dotyczących przedawnienia stwierdzonego prawomocnym nakazem zapłaty roszczenia należy wskazać, że również one pozostają bez wpływu na trafność zaskarżonego postanowienia. Zarzutu przedawnienia jako zarzutu materialny nie podlega badaniu przez Sąd w postępowaniu klauzulowym, zatem nie ma on żadnego znaczenia z punktu widzenia trafności zaskarżonego rozstrzygnięcia. Sąd ogranicza się w tym postępowaniu do badania czy dokument, któremu ma nadać klauzulę odpowiada warunkom tytułu egzekucyjnego oraz czy ewentualnie zachodzą okoliczności faktyczne pozwalające na ujawnienie w klauzuli wzmianek w przewidzianych w

art. 788-794 k.p.c. W postępowaniu tym sąd nie może wnikać w treść tytułu egzekucyjnego ani też kwestionować istnienia uprawnienia wierzyciela czy też obowiązków dłużnika. Sąd nie bada zatem zasadności roszczenia, w tym podnoszonego przez dłużnika faktu, że przedawnieniu uległa wierzytelność dotychczasowego wierzyciela objęta tytułem egzekucyjnym. Podnoszone przez dłużnika zarzuty merytoryczne, w tym kwestia przedawnienia i istnienia określonej wierzytelności mogą być natomiast przedmiotem badania Sądu wyłącznie w postępowaniu prowadzonym na skutek powództwa przeciwegzekucyjnego opartego na art. 840 k.p.c. (tak też postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 września 2012 r., sygn. I ACz 1207/12, LEX nr 1216295; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 20 czerwca 2013 r., sygn. I ACa 103/13, LEX nr 1362657; postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 marca 2012 r., sygn. I ACz 404/12, Lex nr 1130080).

Zażalenie wnoszone na podstawie art. 795 k.p.c. służy kontroli poprawności orzeczeń wydawanych w postępowaniu klauzulowym pod kątem formalnym, w zakresie, w którym regulują je przepisy postępowania. Przedmiotem postępowania zażaleniowego nie mogą być kwestie rozstrzygane w drodze powództw przeciwegzekucyjnych, takie jak np. sformułowany przez skarżącego zarzut przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem egzekucyjnym. W konsekwencji podniesienie tego zarzutu w drodze zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nie mogło odnieść oczekiwanego przez skarżącego skutku.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że powoływany przez skarżącego 10-letni termin przedawnienia roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem (art. 125 §1 k.c.) podlega ogólnym regułom dotyczącym biegu przedawnienia, w szczególności może on ulegać zawieszeniu i przerwaniu (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 sierpnia 2010 r., sygn. I ACa 3/10, Lex nr 1120111). Wniosek o nadanie klauzuli wykonalności tytułowi egzekucyjnemu na podstawie art. 788 k.p.c. przerywa natomiast bieg terminu przedawnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., sygn. IV CSK 156/11, Lex nr 1111012).

Słusznie zwrócił uwagę skarżący, że w zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego obejmującego nakaz zapłaty z dnia 10.11.2000 r. i postanowienie Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 9 kwietnia 2009 r. w sprawie KM (...) wskazano jako wierzyciela (...) spółkę z o.o. w Ł., nie zaś J. F., na którego – według tego postanowienia - przeszło uprawnienie przysługujące uprzednio (...) spółce z o.o. Fakt ten jednak pozostaje bez wpływu na ocenę zasadności samego postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności – J. F., co najwyżej może być przedmiotem postępowania wywołanego skargą na czynności komornika.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie dłużnika.